

Запомненитѣ като най-стари потури били сѣщо отъ аба, сравнително *тъсни*, а отъ глезенитѣ до колѣнетѣ имало нѣщо като днешнитѣ гетри, които сѣщо се закопчвали, но краищата били шити съ коприненъ гайтанъ и съ ибришимъ, както на „гавазитѣ“.

Следъ като „излѣзли фесоветѣ“ по-заможнитѣ носѣли *пюскюлли* такива, съ *шарифе* около челото.

Вече по-нова, до освобождението, връхна мъжка дреха е била *джепкения*, отъ най-вече *синьо сукно*, кѣса до пояса, а ржкавитѣ ѝ *отворени*, висещи подъ лакътя. Подъ джепкения се виждала друга дреха — *джамаданъ* — вмѣсто съвременната жилетка — каушма, отъ сукно или аба, разенъ цвѣтъ, съ голѣми гайтанени пѣтелки. Потуритѣ отъ това време, наричани още и *русчукъ-бичими* били *прибрани*, а не *дѣнести*, отъ разенъ цвѣтъ, абени или сукнени, съ *колчаци* и *лампази* — *биръ-гйотлия*. Въ тая епоха (1830 — 1878 г.) и начина на обличането и думитѣ около него сѣ турски. Старитѣ носии, предимно отъ български произходъ и названия излизатъ отъ употреба и се забравятъ.

Селската носия не е претърпѣла такива рѣзки промѣни, подобно тая на простолюдието въ градоветѣ. Въ най-старо време беднитѣ Сливенки сѣ имали за най-сѣществена дреха *чукманя*, каквато ще сѣ носили въобще българскитѣ презъ срѣднитѣ вѣкове и въ още по-старо време. Поне това личи отъ общността въ името на тая дреха почти у всички тюркски отломъци (аспарухови българи, татари, хазари, кумани, турци, маджари и т. н.). Така у чувашитѣ *чукманя* е *сукманъ* (наравно както и у българитѣ по даденъ краища), и тоболскитѣ татари — *сюкменъ*, у казанскитѣ — *чекменъ*, у маджаритѣ — *суючкормани* и т. н.

Въ много старо време, казватъ въ Сливенъ, и мъжете носили *мести* (каквито описахме за старитѣ Сливенки отпреди по-вече „100“ години). Тия мести сѣ били обикновено *желти* и като ботуши безъ токове. Само въ по-ново време почнали

Върху антерията се носѣло още и *сукняно кюрчи* (кюркче, малкъ кюркъ, отдето и еснафа кюркчий).

Въ Сливенъ, както се каза, гражданитѣ сѣ дѣлили на прости и благородни, съответно *турлаци* и „*гърци*“, това особно отъ първата четвъртъ на XIX-я в. до кѣтъ срѣдата му. Високитѣ цилиндрични кожени калпаци съ черни сукнени или кадифени дѣна носѣли само „гърцитѣ“ за разлика отъ „турлацитѣ“, чийто калпаци били *качули*, съшити отъ овача кожа, а не кѣвърджикъ, „кърѣмска“. Тия качули били подплатени отдолу съ бѣла кожа. Намѣсто кюркчета носили просто *абички*. *Червенитѣ пояси* били забранени въ Сливенъ и замѣнени съ черни презъ завѣрата (1821 г.), а подновена едва следъ 1856 г. Обущата на еднитѣ и другитѣ за официални, празнични случаи били *еминиитѣ*, само че турлацитѣ ги носили отзадъ съ опашка, а гърцитѣ безъ. Първитѣ си бръснѣли цѣлата глава и само на върха ѝ оставяли *чамбасъ*, а „гърцитѣ“ само малко се подбрѣсвали.